

Ju 19115

N 37

1748, 22

DISPV TATIO IVRIDICA
Q V I N T A

SELECTIONA IVRIS
P R I N C I P I A

A D

ORDINEM DIGESTORVM EXPOSITA
LIBRI II SPECIMEN III CONTINENS

Q V A M

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS

I N D V L T V

P R A E S I D E

IO. TOBIA RICHTERO

PHIL. ET I. V. D.

AD DIEM XIX. IVN. A. C. N. MDCCXLVIII.

H. L. Q. G.

PVBLICE VENTILANDAM PROPONIT

IOAN. DANIEL LONGOLIVS

BVD. LVS.

L I P S I A E

LITTERIS LANGENHEMIIS.

R. D. Gungl.

47

47

DISPUTATIO IURIDICA
 QUINTA
 SELECTIORA IURIS
 PRINCIPALIA
 AD
 ORDINEM DIGESTORVM EXPOSITA
 LIBRIS SPECIMEN III CONTINENS
 QUAM
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
 INDVLTIVS
 PRAESIDENS
 IOHANNES RICHTERVS
 PHILIPPVS D.
 AD DIEM XIII IAN. A. G. M. MDCCXXIII
 H. L. G.
 BASILICAE VENTILANDAM PROPRIETATE
 IOHANNIS DANIELIS LONGOLIVS
 H. A. L. V. E.

L I R S T A E
 L I T T E R I S T A N G E N E M I S

Handwritten signature

Q. D. E. V.

SELECTIORVM IVRIS
PRINCIPIORVM
AD DIGESTORVM
LIBRVM II. SPECIMEN III.

I.

odie loco phrasum, vadimonium de-
ferere et eremodiciam contrahere,
quas eleganter Schultingius et Bris-
sonius^{a)} explicant, utimur vocabulo
contumaciae, quae est factum illicitum quo
quis iussui iudicis inobediens existit aut quo-
cunque modo officio suo deest. Eam vel ex-
pressam vel tacitam esse largior, cum quis o-
mnino vel se nolle obedire declarare queat^{b)}
vel etiam sciens tantum officio suo deesse,
quod posterius sententia Iuoleni^{c)} compro-
batur, quia non potest dolo carere, qui im-
perio magistratus non paruit. Qui vero con-
tumaciam

A 2

tumaciam

4 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

tumaciam in veram et praesumptam dispescunt rem aliquam admittunt quae analogiae iuris manifesto refragatur. Vocant enim contumaciam praesumptam, cum de insinuatione citationis plene non constat. Praesumitur itaque hoc modo aliquod illicitum: quem autem fugit omnem praesumptionem esse delicti exclusivam? Praesumitur factum, legitimae scilicet insinuationis: quis autem vnumquam salua Legum auctoritate hoc affirmabit? Est igitur praesumpta contumacia non ens.

a) SCHVLTING. in Enarrat. Part. Prim. Digestor. Lib. II. tit. II. §. I. 2. BRISSON. de V. S. voc. vadimonium et eremodicium.

b) L. 53. §. I. ff. de re iudic.

c) L. 73. §. 3. ff. de iudic. L. 23. §. 3. in f. ff. de appellat. L. 199. ff. de R. I.

Dissent. quoad contumaciam praesumptam BERGERVS Oec. Iur. Lib. IV. tit. 16. §. I.

II.

Contumax non est qui de negotio, propter quod comparendum erat, transigit, etiam si in ius vocatus emanat, nam causa controuersa composita, in iudicio nihil remanet peragendum; vnde cum negligi nihil possit, eodem casu fingi nec poterit contumacia. Quibus principiis admissis, conciliandus nunc est. Vlpianus, ^{a)} cuius verba haec sunt: *non exigimus reum iudicio sisti, si negotium propter quod*

quod iudicio sisti promissit, fuerit transactum: sed hoc ita, si non prius id negotium transactum sit, quam sisti oporteret. Quae dicta quibusdam absurda visa sunt, quoniam reus dimitendus non esset, si, cum sisti oporteret nondum fuerit transactum. Sed salua res est etiam absque transmutatione verborum, quam alii in subsidium vocarunt. Agit enim Ulpianus de vadimonium deferente, ut verba Legis finalia docent, quaestionemque decidit: an reus iam contumax, aut poena promissa, non obstante transactione reum iudicio sisti, exigi adhuc possit? Quod si enim prius quam sisti oporteret transactum sit, res luce meridiana est clarior.

- a) L. 2. pr. ff. si quis caut. in iudic. sistend. caus. fact.
 conf. SCHULTINGII Enarrat. Part. Prim. Digestor.
 Lib. II. tit. II. §. 5.

III.

Alleganda quidem sunt legitima impedimenta et demonstranda tempestiue, quia idem est legitimum impedimentum non habere, ac illud non legitime indicare, dummodo non ex improviso maxime superuenerint, puta si quis in itinere morbo affligeretur; is enim adhuc audiendus est, cui nec aliquid potest imputari. Renunciari autem iisdem aliter haud potest quam si specialiter causae exceptionum

6 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

expressae ^{a)} cum ad non cogitata conventiones non extendantur, et simul in potestate renunciantis sint, quia impossibile nulla est obligatio. ^{b)}

a) L. 4. §. 4. ff. si quis caut. in iud. sistend.

b) L. 185. ff. de R. I.

Obst. alleg. L. 4. §. 4. ff. si quis caut. in iud. sistend.

IV.

Feriae tanquam dies a cognitione et disceptatione forensi vacui publica auctoritate constituti, ^{a)} tam diu durant quam dies feriis destinatus nondum est praeterlapsus ac in iudicio aliquid potuit expediri: Inde dies quidem sunt computandi. Cum tamen triplex dierum computatio cognita sit, *alia* scilicet civilis ^{b)} a media nocte ad mediam noctem: *alia* canonica ^{c)} de vespera ad vesperam: *alia* naturalis ^{d)} ab ortu solis ad occasum; dubito an ea indistincte hoc loco usum sit habitura. De illa civili res certa est; nam inconueniens est nocturno tempore magistratum in publico versari, ^{e)} adeoque licet dies feriatum ex hac computatione sit praeterlapsus, statim tamen in iudicio frustra comparetur. Nescio itaque an ea de re Lauterbachio ^{f)} sit subscribendum, qui in dubio diem civilem intelligendum esse admittit, quamuis largiar, illius in negotiis indif-

indifferentibus usum esse, ^{s)} quo et ratio pertinet, quam habet Paulus: ^{h)} quicquid his horis actum est perinde est, quasi quavis hora lucis actum esset. Canonica hoc loco id forte utilitatis praestabit quod a tempore vespertino iudicium sit claudendum. Naturalis maxime huc spectat, adhibita tamen perpetua limitatione supra dicta: modo in iudicio aliquid possit expediri; nam neque statim ab ortu solis nec usque ad occasum sui copiam iudices facere solent.

a) L. 9. L. 1. pr. ff. de feriis. LAVTERBACH. Coll. Pand. Lib. II. T. 12. §. 13. in f.

b) L. 8. ff. cod.

c) c. 1. X. de feriis.

d) conf. L. 2. §. 1. ff. de V. S. ibique GOEDDAEVS n. 31.

e) L. 2. §. 31. ff. de O. I.

f) in Colleg. Pand. Lib. II. T. 12. §. 7.

g) GOEDDAEVS ad d. L. 2. §. 1. ff. de V. S. n. 7.

h) in L. 8. ff. de feriis.

V.

Feriae humanae rusticae circa rem rusticam occupatis, quo et tempus seminum spargendorum die Saat-Zeit refero: ^{a)} urbanae contra urbium usibus, veluti nundinae annales, ^{b)} sunt concessae. Quicumque igitur cum re rustica nihil commercii habet, illi nec feriae rusticae possunt prodesse: qui vero usus illius urbani participes fieri queunt, illi profecto

8 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

fecto et vrbanarum feriarum sentient effectum. °) Ex quibus contra Brunnemannum °) infero, non rusticas sed vrbanas ferias omnibus prodesse. Ita priuilegia nundinarum non tantum in fauorem mercatorum sed et negotiorum adeoque aliorum et emtorum et venditorum introducta sunt. °) Et sicuti haec priuilegia vniuersalia sunt; ita et in vniuersum omnis generis delinquentes hic excipiuntur, quorum nullus dici potest beneficio dignus.

a) arg. L. i. pr. ff. de feriis.

Dissent. LAUTERB. Coll. Pand. Lib. II. T. 12. §. 13.
in f.

b) L. vn. C. de nund. et mercat.

c) quod et iure Sax. cautum O. R. T. XI. §. 5. T. II. §. 4.

d) Proc. ciuil. c. 6. n. 24. et 25.

e) all. L. vn. C. de nund. et mercat.

VI.

Tempore feriarum nec actus voluntariae iurisdictionis expediri possunt, eo enim tempore iudicium est clausum, quod impedit quo nec iudex sui copiam facere tenetur. °) Quicquid autem ab aliis in contrarium adducitur, id non, nisi quatenus renunciare feriis licet, admittendum est, quia vt dictum, omnis actus iudicialis cessat. Quemadmodum igitur nec
sacris

facris feriis, ^{b)} nec humanis honorariis et re-
 pentinis, ^{c)} sed inter humanas tantum illis,
 qui in vtilitatem priuatorum imprimis intro-
 ductae sunt, ^{d)} renunciari potest: et sicuti
 porro nec eiusmodi renunciatio aliter nisi iu-
 dice consentiente valet, ita nec voluntariae
 iurisdictionis actus in feriis sacris aut huma-
 nis honorariis et repentinis sed tantum in re-
 liquis, vbi iudex consensit tractantur, ^{e)} cum
 alias Lex prohibitiua adsit. De necessitate
 quae Legibus caret, non loquor.

a) L. f. §. 1. C. de feriis. et arg. L. 1. §. 1. in f. ff. eod.

b) c. f. X. de feriis.

c) arg. L. 38. ff. de pact. L. 26. §. 6. ff. ex quib. caul.
 maior.

d) L. 41. ff. de minorib.

e) L. 1. §. 1. L. 6. ff. de feriis.

Obst. L. 2. ff. L. 2. L. 8. C. de feriis.

VII.

Dilatio etiam ex mente iuris Romani, est
 certum temporis spatium negotio expedien-
 do concessum; ^{a)} quod si vltius extendatur,
 prorogatio vocatur. ^{b)} Largior quidem to-
 tam hanc materiam tanquam ad processum
 pertinentem, magis ex ordinationibus cuius-
 vis loci processualibus, quam ex iure ciuili
 hauriendam esse; nihilominus tamen princi-
 pia quaedam vt perpetua et voluntati nostro-
 rum principum bene congrua retinenda esse

B

arbi-

IO SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

arbitror, veluti: ^c) quod constitutum, iudicantes sentire debent, ut hac ratione non sibi concessum intelligant dandae dilationis arbitrium, sed eandem dilationem, si rerum urgentissima ratio flagitauerit, et necessitas desideratae instructionis exegerit, esse tribuendam.

a) L. 7. ff. de feriis L. 1. C. de dilat.

b) LAUTERB. Coll. Pand. L. H. T. 12. §. 28.

c) *vei* expressis verbis habetur in L. 1. C. de dilat.

Dissent. LAUTERB. all. loc. §. 34. ibique cit. GAILIUS L. I. Obs. 91. n. 6. et VULTEIVS de iudiciis L. II. c. 7. n. 360. seq. qui arbitrio iudicis hanc totam rem attribuunt.

VIII.

Etiam si hodie libellus per modum enthemematis, omissa nimirum causa iuris generali, quia curia nouit iura, recte concipiatur et proponatur; exceptiones tamen adhuc bene notandae sunt. Huc primum refero, si quis in iure consuetudinario aut singulari, quod non satis est cognitum, actionis fundamentum ponat; iudex enim sententiam laturus Legibus, secundum quas iudicandum est, destitutus esse nequit. Deinde hoc adiicio, si actor in casu obuiuo iure nitatur controuerso, quippe alias si contraria opinio in hoc iudicio haecenus obseruata sit, libellus facillime reiicietur. Aut si actor haec omittat, imputet sibi, quando postea propriis

priis impensis vel adpellando vel leuterando neglecta corrigere teneatur.

conf. OBRECHT. Tr. de concip. et formand. libell. c. 13. n. 3. et 4.

IX.

Omnes clausulae quas causarum patroni frequentius olim quam hodie libellis adiacere consueverunt, si rei veritatem perpendimus, frustraneae sunt. Aut enim faciunt ad libelli vel actoris intentionis perspicuitatem, et tunc ne quidem ut clausulae singulares, sed ut partes libelli necessariae, quae maxime narrationem causae suppleant, habendae sunt: Aut intendunt id quod leges iam iubent, adeoque iudex ex officio observare necesse habet, veluti de impensis litis refundendis, item pro larga iuris et iustitiae administratione implo ratio, etc. tunc ut ipsa res docet, sunt et manent superfluae, quamvis in praxi sint receptae.

Dissent. LAVTERB. Conclul. Forent. Exerc. VII. §. 13. conf. et MYNSINGER Centur. IV. Obs. 55. alique,

X.

Actio personalis et hypothecaria neque contra tertium rei oppignoratae possessorem neque contra debitorem principalem potest cumulari; *) nam in casu priori ambae actiones

12 . SELECTIONA IVRIS PRINCIPIA

nes aduersus tertium ne quidem competunt, quod est contra naturam cumulationis: in posteriori autem tendunt ad eundem finem adeoque electiue competunt, quod itidem in doli cumulationis refragatur. ^{b)} Atque hoc, ubi aduersus debitorem agendum est, siue de debito certo constat reusque illud fateatur siue non, adhuc verum esse arbitror, quia illo etiam casu nihil quam eligendi potestas deduci potest.

a) arg. L. 43. ff. de solut. L. 6. §. 1. L. 13. ff. quib. mod. pignus vel hypoth. soluit.

Obst. Nou. IV. c. 2.

Dissent. MYNSING. Cent. I. Obs. 58.

b) L. 76. §. pen. ff. de Legat II.

XI

Libellum emendare pariter ac mutare in omni litis parte ante tamen rem iudicatam iure licet; nam veritas facti est spectanda. ^{a)} Quodsi quis igitur oratione ambigua usus sit, aut circumstantias quasdam incongruas interposuerit, praeter hoc, quod id iam accipiendum quod ei vtilius est, ^{b)} ipsa laederetur veritas, nisi emendatio et correctio admitteretur. ^{c)} Pari modo actor iure munitus, qui vel falso hactenus fundamento usus est, vel pro re debita aliam diuersamque petit, contra ius fasque repelleretur, nisi mentem

mentem et libellum mutaturus etiam breui ante sententiam audiretur. ^{a)} Ceterum per se patet, nullam vnquam mutationem in eodem iudicio fieri posse, ^{e)} sed ea admissa nouo semper iudicio agendum: imo impensas ab eo qui temere hactenus litigauit, alteri refundendas esse. Dicta denique cuncta iure nostro Saxonico haud obscure probata licet magis determinata videntur, ^{f)}

a) L. 5. C. de edendo. add L. 3. C. eod.

b) L. 66. ff. de iudic.

c) L. 46. ff. de re iudic. L. 4. §. 3. ff. de noxal act.

d) §. 35. I. de action. L. 3. C. de edend.

Obst. Auth. *qui semel* C. quomodo et quando iud.

Dissent. BRONCHORST. ΕΥΑΝΤΙΟΦΑΝΩΝ. Cent. I. assert. 20.

e) L. 23. ff. de iudic.

f) O. R. Tit. V. §. 9.

XII.

Nudam promissionem vbi is cui promissum, nondum consensit, seruandam non esse ex iure naturali admitto; nam promissio est voluntas adeoque conatus, a quo tamen ad actum haud concluditur; quare id quod ita promissum in *τὸ* suum alterius translatum dici nondum potest. Si quis igitur rem promissam facere suam cupit, necesse est, vt eam habere velle declaret adeoque consentiat. Et huc pertinent quae in iure ciuili de pollicitatione

tione traduntur, quippe quae nec obligationem nec actionem nisi ex Legis confirmatione parit. ^{a)} Quoties vero identitas voluntatum, ut philosophi loquuntur existit, hoc est siue quis praecedente interrogatione siue subsequente vel verbis vel facto voluntatis declaratione in alterius promissum consensit, toties praeter acceptationem tanquam actum a consensu diuersum, quem alii desiderant ^{b)} firmissimam obligationem subesse statuo, quia sic promissum in *ro* suum alterius translatum fuisse palam est. Qui igitur eiusmodi promissa non seruat, iniquus non tantum sed et iniustus merito dicetur. Idque imprimis hodie iuris manifesti erit, cum nudae pactiones firmiter obstringant. ^{c)}

a) L. 1. §. 1. et tot. tit. ff. de pollicit.

b) Ill. DARIUS in Instit. Iurispr. Vniuersal. P. spec. sect. II. §. 408. et 414.

Dissent. Idem d. l. §. 405. cor. 1. et 2.

c) mores testantur nuda pacta valere et ab eo quod ex L. 15. ff. de praescr. verb. colligitur, fuisse recessum.

XIII.

Consensus praesumptus et fictus et iure naturali et ciuili sunt nonentia; nam ubi nulla voluntatis declaratio est, ibi nec est consensus. Iam ubi praesumitur et fingitur, ibi declaratio voluntatis deficit, quia nec verba nec facta quae

quae illam exhibent subsunt; quare consensus et fictus et praesumptus non potest non negari. Leges civiles autem hac de re nihil certi statuerunt.

Obst. ex iure civili L. 1. §. 3. ff. de pact. vt et doctrina de obligationibus quae quasi ex contractu nascuntur.

XIV.

Pacta legitima quibus olim multum valoris tribuebatur, hodie quicquam efficere deserunt. Postquam enim principium iuris civilis, quo ex nudo pacto actio non oriebatur, ab usu recessit, quid opus est confirmatione legali? Eorum igitur indolem cognoscere propterea tantum expedit vt opus iisdem hodie non esse sciamus.

XV.

Incongrua est doctrina, qua pactum in reale et personale diuiditur; nam ex pacto oritur ius ad rem: ex hoc actio in personam: haec vero monente Ulpiano ^{a)} semper aduersus eundem locum habet; hinc quale pactum possit esse reale, non perspicitur. Nec est quod idem de obligatione fideiussorum et heredum explicemus; illi enim ex proprio pacto: hi autem ex Lege in specie tenentur, vtroque tamen casu non nisi ius remanet et pactum personale. Tanto minus igitur, quod plu-
rimi

16 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA

rimi statuunt, ^{b)} pactum reale in dubio est praesumendum. Quia tamen heredes ex facto defuncti tenentur (de fideiussoribus enim ne quidem communis opinio potest defendi) res ita est explicanda: si in potestate heredum est, id praestare, quod defunctus promiserat, ad idem ob ius alteri quaesitum obstricti sunt: si non est, promissore defuncto, alterius etiam ius cessat, quia eorum quae fieri nequeunt nec ius esse potest.

a) L. 25. pr. ff. de oblig. et act.

Obst. L. 7. §. 8. et L. 40. pr. et §. f. ff. de pact.

b) vid. imprimis LAUTERB. Coll. Pand. L. II. T. 14. §. 10. et II.

Dissentiunt plurimi.

XVI.

Transactio in stricto et iuris civilis sensu merito definitur per contractum innominatum, quo aliquo dato accepto vel promisso a lite disceditur aut res dubia vel incerta remittitur. ^{a)} Semper enim synallagma in se continet, cum nullo dato vel retento seu promisso minime procedat, ^{b)} imo parit actionem de praescriptis verbis. ^{c)} Quia tamen hodie nullus contractuum innominatorum superest usus, quin transactio in genere possit vocari conventio, non est ambigendum.

a) conf.

AD DIGEST. LIB. I. SPECIM. III. 17

- a) conf. HELFRICI VLRICI HVNNII Tr. de trans-
actione c. 1. p. 3.
b) L. 38. C. de transact.
c) L. 6. et 33. C. eod. add. L. 1. 2. 3. ff. de praescr. verb.
Obst. L. 10. L. 38. Cod. eod.

XVII.

Propter errorem sicut propter metum, et dolum, in transactione concurrentem, ipsa transactio non quidem rescinditur sed nulla est; non enim consentiunt qui errant: ^{a)} transactio autem quia est species conventionis sine consensu ne fingi quidem potest. ^{b)} Falsissimum itaque est, quod statuunt, in omni transactione alterum errare. ^{c)} Neque in eo ponenda est species erroris, quod res dubia supponatur, qui enim scit rem dubiam, is errare dici nequit.

- a) L. 15. ff. de iurisd.
b) L. 2. ff. de transact.
c) vt fecit LVDOVICI in Doctr. Pand. L. II. T. 15. §. 7.
Obst. L. 19. C. de transact.

XVIII.

Verba Legis: ^{a)} *transigere vel pacisci de crimine capitali, excepto adulterio, prohibitum non est*, tantum ex auctoritate Iustiniani imperatoris sunt interpretanda, quippe qui Triboniano ceterisque compilatoribus, si qua emendatione opus foret, hanc facerent, permisit. ^{b)} Iam vero adulterium tempore Iustiniani

C

Iustiniani

stiniani gladio puniebatur; ^{a)} quare in dicta Lege codicis excipi omnino poterat. Sint igitur ut alii coniiciunt, ^{d)} verba: *excepto adulterio*, glossema Triboniani, quod tamen serio haud concedo, merito sane et satis congrue hic inserta sunt, et conciliari optime possunt. Quod vero alii statuunt, adulterium ideo hic excipi, quia olim ex Lege Iulia capitale non fuerit, ^{e)} id etiamsi verum sit, absque manifesta contradictione accipi nequit.

a) in L. 18. C. de transact.

b) Constit. Cordi nobis est §. 3.

c) §. 4. I. de public. iud.

d) CUIAC. L. VI. Obf. II. et WESENBECC. in Paratit. ff. de transact. n. 5.

e) LUDOVICI Doctr. Pand. L. II. T. 15. §. 3. et laudat CUIAC. et WESENBECC.

XIX.

Propter instrumenta nouiter reperta transactio nunquam rescinditur, neque si nona ex illis agendi causa desumi possit. Primum enim Legibus expressis ^{a)} diserte cautum est: sub praetextu instrumenti post reperti transactionem bona fide finitam rescindi iura non permittere. Deinde transactionis pacto aut in genere negotium aliquod est compositum, et tunc omnes species adeoque nouam non minus agendi causam, simul comprehendit, sicut idem in re iudicata iuris est, quoties genera-

neraliter causa decisa,^{b)} et non minor auctoritas transactionis quam rei iudicatae statuitur: °) aut super speciali fundamento tantum lis est finita, et tunc noua quae post exoritur, agendi causa, eiusmodi transactionem prorsus non tangit, sed ad non cogitata merito refertur, hinc illa subsistere et haec nihilominus vrgeri potest. d)

a) L. 19. C. de transact.

b) L. 4. C. de re iud.

c) L. 20. C. de transact.

d) arg. L. 14. pr. §. 2. ff. de except. rei iud.

Obst. L. 206. ff. de R. I. it. L. 31. ff. de iureiur. add.

L. 2. ff. eod.

XX.

Variae sunt coniecturae quibus multi et magni nominis Icti responsum Scaeuolae^{a)} in casu quodam transactionis datum interpretari obscuritatemque qua istud laborat tollere studuerunt;^{b)} sed omnes arduum hoc opus ac difficile professi sunt. Tentabo an breuiter via lucis demonstrari possit. Verba haec sunt: *controuersia inter legitimum et scriptum heredem orta est, eaque transactione facta certa lege finita est: quaero, creditores quem conuenire possunt? Respondit, si iidem creditores essent, qui transactionem fecissent: si alii creditores essent: propter incertum successionis pro par-*

20 SELECTIORA IVRIS PRINCIPIA ETC.

te hereditatis, quam uterque in transactione expresserit, utilibus conueniendus est. Accipiunt primo loco quidam terminum *heredis scripti* pro herede fiduciario, et *legitimi* pro fideicommissario, °) cuius tamen explicationis nec rationem nec urgentem necessitatem video. Retineant itaque significatum a ICtis introductum, tritum satis et inter omnes receptum. Post verba offendunt: *si iidem creditores essent qui transactionem fecissent*, quae mirum in modum ab omnibus fere detorta sunt. Ego vero Scaeuolam sapienter distinxisse arbitror, inter casum quo transigentes ipsi etiam creditores hereditarii fuerunt, et inter eum quo alii creditores hereditarii adsunt. Prius adeo absolum non est, cum saepenumero et heres et creditor hereditatis in vna persona deprehenduntur. Cur vero haec pars manserit indecisa, ratio illa est, quia hoc ex contractu transactionis statim clarum fit. Posterior casus eleganter deciditur ita ut uterque heres utili actione conueniendus sit, quia directo neuter vel heres scriptus vel legitimus mansit. Conuenitur autem quilibet pro parte hereditatis in transactione expressa, quia incertum est, postquam transactionum fuit, qua parte alteruter succedat.

a) in L. 14. ff. de transact.

b) vid. GVLIELMI BEST Ratio emendandi leges c. 4. §. 1. sequ.

c) IDEM c. 1. §. 8.

ULB Halle

004 195 175

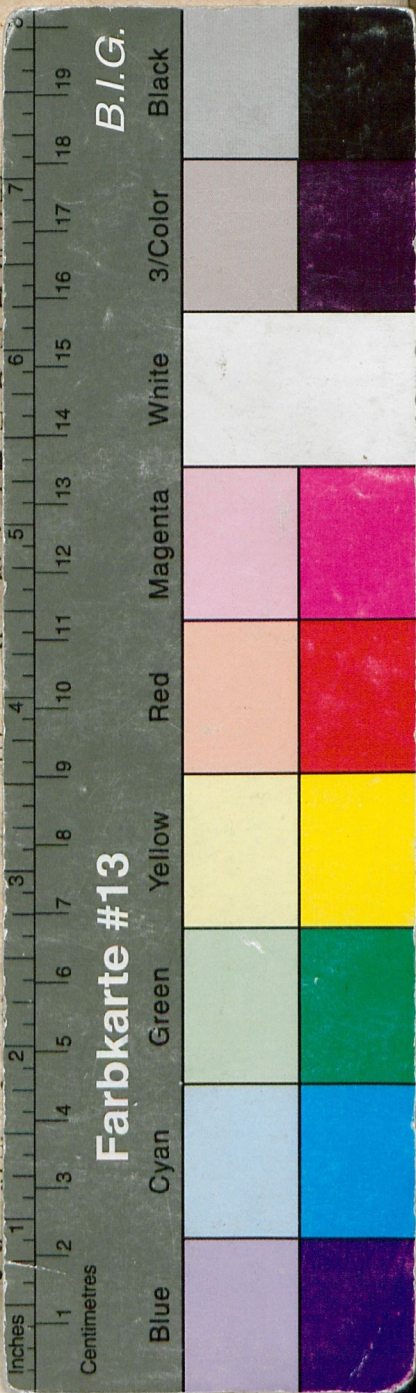
3

f
sl.

Ju 12/115

N 77

1748, 22

DISPUTATIO IURIDICA
QVINTA
SELECTIONA IURIS
PRINCIPIA

AD
ORDINEM DIGESTORVM EXPOSITA
LIBRI II SPECIMEN III. CONTINENS

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
INDVLTV
PRAESIDE
IO. TOBIA RICHTERO
PHIL. ET I. V. D.

AD DIEM XIX. IVN. A. C. N. MDCCXLVIII.
H. L. Q. C.
PVBLICE VENTILANDAM PROPONIT
IOAN. DANIEL LONGOLIVS
BVD. LVS.

LIPSIAE
LITTERIS LANGENHEMIIS.

B. J. Gutz.

